

[Madsen-Mygdal.]

op mod denne Arbejdsløshed, som i Øjeblikket sammen med Landbrugets fortvivlede Tilstand kan betegnes som vort Samfunds største Ulykke? Ja, først nævner Statsministeren en Forkortelse af Arbejdstiden, og det er jo en god Fagforeningsdoktrin, at naar der er for lidt Arbejde, gælder det om, at den enkelte ikke bestiller for meget. Jeg skal ikke her ved denne Lejlighed komme ind paa Enkeltheder i hele dette Problem, men vil om hele denne Teori kun sige, at efter min Mening er det den mest demoraliserende blandt alle de Vrangforestillinger, som Socialdemokratiet har indpodet Befolkningen.

Vi har her i vort Folk her haft fattige og trange Tider, men aldrig er vi naaet igennem ved at bestille mindre, tværtimod, det modsatte har altid været Betingelsen for at naa frem. Og det forholder sig ikke anderledes nu. Alt, hvad der fordyrer Arbejdet og Produktionen, kan kun bidrage til at øge Arbejdsløsheden. Kun gennem en Billiggørelse af Produktionen i Forhold til vort Folks Købeevne og Betalingsevne gaar Vejen til øget Beskæftigelse og Arbejdsløshedens Overvindelse.

Saa nævner den højtærede Statsminister Igangsættelse af offentlige Arbejder som Middel mod Arbejdsløsheden. Det er ikke noget nyt. Jeg tør sige, at det er et gammelt og prøvet Middel, der desværre ikke har vist sig meget virksomt. Vi fra vor Side modsætter os ikke, at Midlet prøves igen; jeg kan sige, at der er vel neppe nogen Regering, der i den Udstrækning, som Venstres Regering gjorde det i 1922—23, har søgt at bekæmpe Arbejdsløsheden med dette Middel, Igangsættelse af offentlige Arbejder, men desværre uden at særlig straalende Resultater blev opnaaet.

Det vilde være et udmærket Middel, hvis den højtærede Finansminister havde store Millionbeløb, som laa ganske uvirksomme hen i en Chatolskuffe, og som kunde sættes ind paa dette Omraade. Men dette er jo ikke Tilfældet. Baade Statens og Kommunernes Kasser er tomme, og offentlige Arbejder i nævneværdigt Omfang kan kun iværksættes gennem Laan eller gennem Skatteudskrivning paa Erhvervslivet, ensbetydende med en tilsvarende Indsnævring af Erhvervenes Beskæftigelsesmuligheder. Spørgsmaalet er kun: hvad opnaas der egentlig mest ved, enten at Staten udskriver Skatter eller beslæglægger Laanemulighederne til offentlige Arbejder, eller at Erhvervslivet anvender de samme Beløb til Virksomhedernes Opretholdelse, hvilket og-

saa er Beskæftigelse? Jeg tillader mig nu at hælde til den Opfattelse, at der opnaas mere Beskæftigelse for det samme Beløb, at der kommer flere Arbejdere i Virksomhed, naar det sker ude i Erhvervslivet, end naar det sker gennem offentlige Arbejder.

Endelig nævner den højtærede Statsminister en Genoptagelse af Byggevirksomheden og Bygningsreparationer. Det er ogsaa ganske fortræffeligt, hvis Regeringen blot vilde erkende, hvad den virkelige Aarsag er til Byggevirksomhedens Hemning eller Standsning. Der er nemlig kun een virkelig betydende Aarsag, og det er de urimeligt høje Byggeomkostninger, fremkaldte dels ved 8 Timers Dagens Gennemførelse i et rent Sæsonfag som Byggefaget og dels ved de hellige og urørlige Tariflønninger, der netop i dette Fag er holdt særlig højt oppe.

Hvis vi tager ganske praktisk paa Forholdet og taler rent ud om det, er Forholdet ude paa Landet det, at ingen Landmand i Dag tør tage Haandværkerhjælp til Byggearbejde. Det er ikke af ond Villie, men Forholdene nødvendiggør det. Nybyggeri er der selvsagt ikke Tale om, men de nødvendige Reparationsarbejder maa Landmanden selv udføre, eller han maa lade Bygningerne forfalde, samtidig med at de Haandværkere, der kan udføre disse Arbejder, gaar arbejdsløse. Det er en fuldkommen urimelig og meningsløs Tilstand, men de store og ubevægelige Løntariffer, som Haandværket tvinges til at respektere, og som Landbruget umuligt kan betale efter, danner en uoverstigelig Hindring for, at Arbejde og Samarbejde kan komme i Stand.

Og ikke bedre staar det til i Byerne, hvor Familierne flytter sammen i mindre og mindre Lejligheder, men til stadig stigende Lejeafgifter paa Grund af de store Byggeomkostninger, og hvor den simple og elementære Livsformnødenhed blot at have Tag over Hovedet snart er blevet den allerdyreste, ikke mindst for den mindre bemidlede Del af Befolkningen.

Det er udmærket, at Regeringen vil bestræbe sig for at sætte Byggeriet i Gang, men jeg tror, det er til ringe Nytte, hvis ikke det finder Sted paa et saadant Grundlag, et saadant Omkostningsniveau, at Befolkningen er i Stand til at betale Omkostningerne.

Saaledes ser vi da, at Regeringen ogsaa med Hensyn til Arbejdsløshedens Bekæmpelse, bundet som den er af Fagforeningernes Doktriner, staar magtesløs overfor Tidens Krav. Paa alle Omraader taarner Vanskelighederne sig op om denne Regering, og den staar hjælpeløs og raadvild overfor dem.

Derfor er det, Regeringen for enhver